

Baronian Xippas

Persbericht

Tessa Perutz

Château de Sable
33 rue de la Concorde

04.09 - 24.10.2020

Opening

Donderdag 03.09.2020

17 - 21u

tijdens

Brussels Gallery Weekend

Tessa Perutz

Tekst door Evelyn Simons

In gesprek met Tessa Perutz

Met de fiets vertrek ik thuis; van Noord naar Zuid rijd ik over de kleine ring, langs het kanaal tot bij Tessa. Het is zomer in Brussel, iedereen zit thuis opgesloten. Toch voel ik me opgetogen, alsof ik op vakantie ga, een gevoel dat wel vaker opduikt wanneer ik Tessa's atelier bezoek: herinneringen ophalen aan plekken die we samen bezochten of die we nog moeten verkennen. Haar felle kleurenpalet neemt me mee op een imaginaire reis, een zintuiglijke ontdekkingstocht.

Een wolk van lavendel dringt mijn neus binnen wanneer ik arriveer. Er staat ijskoude hibiscus-thee klaar. Ik heb een salade bij met vers gedopte tuinbonen, ze zijn in het siezoen. De afgelopen maanden heeft Tessa onophoudelijk doorgewerkt. Het is haast alsof de verplichte verstillingswaaraan ons leven onderworpen werd, voor haar een kans was om zichzelf te overstijgen, om dieper dan ooit in zichzelf te graven, haar praktijk uit te breiden en opportuniteiten te zien.

Ze experimenteerde met talloze materialen en technieken, en verruimde zelfs radicaal haar onderwerp. Lavendel stond reeds centraal in haar tentoonstelling Jardin du Midi, en wordt nu aangewend als materiaal voor een serie tekeningen. Op een minutieuze manier lijmt ze individuele lavendelbloemen op papier om doorlopende lijnen te vormen, die samenkomen in haar iconische afgevlakte composities. Er is werk op papier, taferelen op spiegels en andere dragers. Er is een tapijt dat lijkt te bestaan uit honderden schilderspaletten. Er staat een rood gelakte bank met opvallende hoeken. Er zit zand in de verf. Aquarellen. En plots, zijn er ook mensen.

Evelyn Simons: Wie is dat?

Tessa Perutz: Mijn vriend Joshua Abelow, weet je nog? Ik organiseerde een lezing van zijn boek op zijn opening hier in Brussel.

ES: Wie ga je verder nog schilderen?

TP: Mensen die ik bewonder, er zijn een paar mannen die samen met mij de omkering van de mannelijke blik willen verkennen. Mensen die zich comfortabel voelen bij het feit dat ik hun lichamen en gezichten met verf traceer.

ES: Ja, het voelt erg intiem aan. Als kijker kom je extreem dicht bij. Ik vind het interessant hoe niemand herkenbaar wordt, het zijn haast anonieme archetypes, rauw vlees in heldere en spacey kleuren.

Ergens in november vorig jaar bracht Tessa levende modellen in beeld, waarbij ze zich aan iets compleet anders waagde dan haar karakteristieke landschappen. Wat begon als een spontaan experiment in de vorm van een figuratieve reeks, kreeg plots een heel andere lading met de komst van Covid-19. We bespreken hoe angstig mensen tegenwoordig zijn voor elkaar, de bevreedende achterdocht tenopzichte van het menselijk lichaam, de doctrine van afstand.

TP: Het werken vanuit de menselijke vorm onstond voor mij op dezelfde manier als mijn fascinatie voor natuurlijke, geografische motieven. Het gaat over de drang naar reflectie, als een belichamelijkt en fysieke ervaring – dit vormt doorgaans het kader voor datgene dat je ooit omschreef als de ‘existentiële overpeinzingen’ die in mijn werk terugkomen.

Ik merk dat ik nu ook de persoonlijke en intieme relaties met de mensen die mij omringen beter wil begrijpen. Het schilderen van een model overstijgt daarbij de object-subject relatie, we zijn namelijk met twee, we worden beide geconfronteerd met die intense intimiteit. Dit proces waarbij ik analyseer wat ik zie, verbreedt zich zo tot een vorm van zelf-reflectie, wat twee onderwerpen impliceert.

Een landschap van lichamen Abstractie met menselijke vorm

ES: Voor mij is die intimiteit ook sterk aanwezig in je landschappen. Er is altijd een ingang, een pad, een zon of een maan, een portaal of een kolkende rivier die de kijker naar binnen lokt – die de blik hypnotiseert.

Heeft je werk altijd zo gefunctioneerd? Je bent hier nu twee jaar, toch? Daarvoor zat je in New York en Chicago. Ik kan me niet voorstellen hoe Amerikaanse landschappen – zo groots en monumentaal – je in staat zouden stellen om net zo subtiel, genuanceerd en toch generous je publiek te bespelen; de ogen zo zachtjes langs het canvas te leiden.

TP: Ik voel me inderdaad wel aangetrokken tot de fijngevoeligheid van de Belgische paysages - en zelfs de interieurs. Het zit hem voor mij in de delicate details, de rijke geschiedenis, misschien zelfs de Magritte-eske surrealistische humor die men tegenkomt. Herinner je je onze nachtwandeling in het Hallerbos, waarbij we willekeurig die pony's tegenkwamen? Zo prachtig...

ES: De witte! Het was alsof hun ogen bezeten schijnden met hemels licht. Een mystieke ervaring, to say the least.

TP: Exact, er zijn hier zoveel bezienswaardigheden te vinden, en alles is ook nog eens toegankelijk. Met die veelheid ter beschikking voel ik me artistiek enorm verrijkt: de kust, de parken, de bossen, de meren, en het weidse, bleke, glooiende landschap.

ES: Weet je wat, eigenlijk voel ik me altijd geflatteerd als een plek die we samen bezochten in je schilderijen verschijnt. Ik zie je natuurlijk altijd schetsen, er ligt stevast een notitieboekje in onze picknickmand verstopt, maar het is zo bijzonder om dat moment later als een unieke souvenir terug te zien.

TP: Memorabilia, en het bevragen van hun rol, is effectief iets wat mijn praktijk onderschrijft. Net door beelden en motieven te herhalen, kan ik blijven nadenken, extra reflecties invoegen en groeien als kunstenaar. Schilderen is voor mij een manier om te kijken hoe bepaalde zaken verbonden zijn met nostalgie, hoe herinneringen naar elkaar verwijzen en symbiotisch verweven raken. Het concept van herhaling, van groei, zorgt voor een onmiskenbare serialiteit die mijn werk structureert. Het gaat om het opnieuw beleven van ervaringen, om op een dieper niveau te kunnen contempleren.

ES: Motieven, landschappen en composities hebben de neiging om na lange tijd terug op te duiken in je werk. Ze verschijnen dan in verschillende kleurenpaletten, op een andere drager, of in schaal-variaties. Het voelt aan als een eindeloze aaneenschakelijk van déjà-vus.

Terugkerende materialen en motieven ritmeren het werk: gingko-bomen, de hibiscusbloem, eucalyptus, lavendel. De genezende eigenschappen van deze planten verwijzen naar Tessa's subtiele maar alomtegenwoordige reflectie op de notie van leven en dood, op regeneratie.

In die zin is het schilderen van mensen niet bepaald een plotse, onverwachte of radicale verschuiving.

TP: Wanneer ik een tentoonstelling ontwikkel, neig ik steeds naar een ervaringsgerichte aanpak om een omgeving vorm te geven. De grenzen van het canon van landschapsschilderkunst worden daarbij doorgaans uitgedaagd, maar wel op een intuïtieve manier. Ik ben gefascineerd door de manier waarop de natuur de menselijke ervaring kan spiegelen, en hoe ik de notie van sterfelijkheid, van verlies, kan verbeelden. Concreet gaat het om een zoektocht naar gelijkenissen tussen menselijke en natuurlijke levenscycli.

Neem bijvoorbeeld het bladerdak in het bos: het illustreert het iconische moment in bijna-dood-ervaringen: de flits van fel licht aan het eind van de tunnel. Andere mensen herkennen er het geboortekanaal van een vrouw in. Regeneratie in de natuur is indrukwekkend, maar men kan er ook vraagtekens bij plaatsen door het te projecteren op de menselijke ervaring. Ik laat me leiden door de vitaliteit en de veranderingen in de natuur, en door de symboliek die zij in zich draagt.

Terwijl de beats van Chicago housemuziek door haar studio neuriën, brengt Tessa verder lavendelboemen aan op papier, één voor één. Een lijn wordt zichtbaar. In dit stadium kan het een weg zijn die leidt naar een volgende bestemming, of de ronding van een lichaam dat we kunnen leren kennen.